

1. NAAR HUIS

‘David, sta je zo op?’ Oma knipte de plafondlamp aan.

Kreunend trok David het dekbed over zijn hoofd. Waarom maakte oma hem zo idioot vroeg wakker? Het was zomervakantie.

Oma ging op de rand van zijn bed zitten en schudde zachtjes aan zijn benen. ‘*Sötnos*, het is vandaag zover.’

Toen drong het tot David door, alsof ook in zijn hoofd het licht aanging. Het was helemaal geen gewone vakantiedag. Hij schoot rechtovereind in zijn bed. ‘We gaan naar huis!’ riep hij uit. Een onbedwingbare glimlach groeide op zijn gezicht. Ze gingen terug naar Lingerdam, naar hun huis in de Koningstraat. Het lange jaar in Zweden was voorbij.

‘Precies, waar wacht je nog op?’ zei oma met twinkellende ogen. Ze tilde Davids tas op. ‘Ik zet deze alvast in de auto. Neem jij je laatste spullen mee?’

Haastig kleepte David zich aan. Hij propte zijn wekker en pyjama in zijn rugzak en haalde de foto’s van het prikbord. De foto van zijn buurmeisje Nina, grijnzend op haar crossfiets met haar gezicht onder de modderspetters. De foto van zijn oude voetbalteam, genomen op de dag dat ze kampioen waren geworden. De klassenfoto van zijn Zweedse school.

Er zaten aardige kinderen bij, maar toch had David zich er nooit helemaal thuis gevoeld. De laatste foto was die van zijn moeder. Met zijn wijsvinger streek hij over haar gezicht. Ze had dezelfde lichtbruine krullen als hij, geen kam doorheen te krijgen. Ook zijn groene ogen had hij van zijn moeder en dat magere en kleine. De foto was een paar dagen voor haar ongeluk genomen. Kort daarna was hij met zijn vader naar Zweden verhuisd. David slikte. Vandaag was het een vrolijke dag, hield hij zichzelf voor. Hij schoof het stapeltje foto's in het voorvakje van zijn rugzak.

Eigenlijk zou hij alleen oma gaan missen. Hoe ze altijd keihard Zweedse smartlappen zong terwijl ze de koeien molk. Hoe ze elk weekend kaneelbollen voor hem bakte. Hoe ze met hem voetbalde op het hobbelige weiland achter de hooischuur en hoe ze na het avondeten de sjoelbak op de keukentafel zette en fanatiek de stenen over het bord ramde.

David keek nog een allerlaatste keer zijn kamer rond en trok toen de deur achter zich dicht. De stemmen van oma en zijn vader klonken op tot bovenaan de trap. Ze spraken in het Zweeds.

‘Lasse, stop in hemelsnaam met dat verrekte zelfmedelijken!’ riep zijn oma.

‘Laat me toch,’ sputterde zijn vader. ‘Ik ben geen klein kind meer.’

‘Als jullie straks terug zijn in Nederland heeft David een echte vader nodig. Geen natte dweil. Denk je dat Kate had gewild dat je een jaar na haar dood nog steeds zo’n droefstoeter was?’

David liet zich op de bovenste traptree zakken. Hij had geen zin om midden in een ruzie terecht te komen.

‘Beloof me dat je in Nederland je leven weer oppakt, Las-

se. Neem een vriendin, ga sporten en ga eindelijk weer eens schrijven.'

'Je doet alsof het allemaal zo makkelijk is,' mopperde Davids vader.

'Mákkelijk? Het leven is niet makkelijk, maar je hebt er maar één. Doe. Er. Wat. Mee! Schrijf een boek.'

'Dat gaat toch niet vanzelf. Ik heb inspiratie nodig.'

'Tss, wat een onzin. Een bakker bakt, een kapper knipt en een schrijver schrijft. Zo simpel is het. Stel je voor dat ik dat bij mijn koeien zou flikken. "Sorry dames, voorlopig worden jullie niet gemolken, want ik mis *Inspiratie*."

Davids vader schoot in de lach. 'Oké, oké, ik zal mijn best doen. Beloofd.'

David stond op en stampte extra hard de trap af om aan te kondigen dat hij eraan kwam. Oma draaide zich naar hem om. 'Kijk, lieverdje, dit is voor onderweg,' ging ze over in het Nederlands. Ze gaf hem een tas met eten aan.

'Dank je, oma.' Grijnzend hield David de enorme tas omhoog. 'Hopelijk is het genoeg!'

'Was je soms bang dat we je zouden vergeten?' zei David tegen Molly, die buiten op de motorkap van de auto lag. Hij tilde de lieve dikke kat in haar reismand en zette die in de oude Jeep, die tot aan het dak was volgepropt met hun spullen. Boeken, kleren, al zijn voetballen en de ongebruikte computer van zijn vader.

Oma trok David in haar armen. Snel veegde ze een traan weg. 'Let maar niet op mij. Hier, die was ik nog vergeten. Kaneelbollen.' Ze stak hem een blikken trommeltje toe.

David snoof de heerlijke zoete geur op. 'Kom je snel bij ons logeren?'

‘Ik kom in ieder geval op Pepernotendag.’

Ze bedoelde Sinterklaas. Hoewel oma vroeger jarenlang in Nederland had gewoond, was haar Nederlands nog steeds een beetje raar.

David stapte in. Hij draaide het autoraampje open en pakte oma’s kreukelige hand vast. ‘Dag oma.’ Ze kneep zachtjes terug en liet toen los.

De Jeep draaide de landweg op. David keek achterom en zwaaide naar oma tot ze een klein stipje was dat uiteindelijk oploste in het niets.

De sterren blonken al aan de hemel toen ze Lingerdam binnenreden. David ging rechtop zitten en zoog de vertrouwde beelden in zich op. Het stadsstrandje waar de rivier in zachte golfjes tegenaan kabbelde. De lange winkelstraat, waar op dit late uur alleen nog de blauwe lampen van de snackbar brandden. Hun woonwijk met de hoge bakstenen huizen. Even later reden ze eindelijk hun eigen straat in. De koplampen van de Jeep beschenen het straatnaambordje. KONINGSTRAAT. Een warm gevoel trok door David heen. Ze waren thuis.

In het licht van de straatlantaarn stond een vrouw in een knalroze regenjas. Een teckel draaide rond haar benen. ‘Dat meen je niet,’ zuchtte zijn vader. ‘Mevrouw Van Rosselen. Heeft ze ons soms staan opwachten?’

‘Van Roddelen,’ mompelde David. Zo noemden Nina en hij haar. Ze was de bovenbuurvrouw en de grootste roddeltante van de Koningstraat.

‘Dag lieve buurtjes!’ Haar stem galmde door de straat zodra ze de auto uitstapten. ‘Nou, dat is toch ook toevallig. Ik ging net een klein ommetje maken met Fritz, komen jullie aangereden. Wat heerlijk dat jullie er weer zijn!’

‘Dank u.’ Zijn vader klonk vermoeid. Hij rekte zich uit.

‘En wat een fantastische timing; jullie zijn mooi op tijd voor het straatfeest. Dat is volgende week zaterdag al.’ Ze klapte in haar handen van enthousiasme. ‘Dit jaar is onze kant van de straat aan de beurt voor het nagerecht, dus jullie kunnen gezellig samen een cake bakken.’

Dauids vader tilde een tas uit de auto. ‘Of we halen een bak roomijs bij de supermarkt.’

‘Ik was vergeten hoe grappig je bent, Lasse.’ Haar lach klatte. ‘Dat doen we natuurlijk niet, hè, in de Koningstraat. Wij maken onze toetjes zelf.’

‘Natuurlijk, mevrouw Van Roddelen. Sorry, ehm, Rosse-len.’

Even klemde ze haar lippen stijf op elkaar. ‘Sonja, schat, voor jou ben ik Sonja,’ vervolgde ze toen glimlachend. ‘Zal ik anders even met jullie meelopen? Het is zó ongezellig om in een donker huis thuis te komen.’

‘Dat hoeft echt niet, hoor.’ Dauids vader nam een doos boeken onder zijn arm.

‘Tot snel, mevrouw!’ riep David naar hun beteuterde bovenbuurvrouw. ‘En die roze jas staat u echt prachtig!’

‘Dank je, David. Nou, dan gaan wij eens even wandelen, hè Fritz?’ Ze trok de teckel met zich mee.

‘Slijmbal,’ grinnikte zijn vader, terwijl ze haar nakeken.

‘Mama zei altijd: “Beter een goede buur dan een verre vriend.”’

‘Nee, mama zei altijd dat we die ouwe tang beter te vriend konden houden, omdat ze anders over ons zou gaan roddelen.’ Zijn vader opende de linker voordeur, die van het benedenhuis.

In de hal snoof David verwachtingsvol de geur op. Maar

het rook er niet meer zoals vroeger, naar de rozen uit de tuin en het poederachtige parfum van zijn moeder. Het rook onbekend, naar de mensen die hier het afgelopen jaar hadden gewoond. Hij zette de kattenmand op de grond en liet Molly eruit. Ze trippelde meteen weg, door het kattenluikje de donkere tuin in.

David liep de huiskamer in. Zachtjes klopte hij op de glimmende piano. Met zijn vingers streek hij over het blad van de versleten eettafel, langs de muren. Hij liep de gang in, beklom de trap met twee treden tegelijk en stapte zijn oude kamer binnen. Zijn bed was onder het raam geschoven en er lag een opgeklapt strijkijzer op zijn bureau. Maar verder stond alles er nog precies zoals een jaar geleden. Hij gooide zijn tas op de grond en plofte op zijn bed. Het zag eruit alsof het lang niet verschoond was. Dat gaf niet. Niks gaf. Hij zat op het allerfijnste bed in de allerfijnste kamer.

Hij rende de gang weer op, naar de slaapkamer van zijn ouders. Op de drempel stokte hij. Het grote bed staarde hem aan. Het bed waarin zijn moeder hem de avond voor het ongeluk nog had voorgelezen uit *De brief voor de koning*. Dat boek had hij daarna nooit meer aangeraakt. Hij zag zo voor zich hoe ze daar altijd lag. Hoe ze het dekbed voor hem openvouwde als een envelop. Haar stem, een beetje hees. David wilde er niet aan denken. Hij glipte langs het grote bed, opende de balkondeuren en stapte de warme avondlucht in.

Er klonk gelach uit een achtertuin een paar huizen verderop. De geluiden van de stad, het vage geroezemoes van auto's in de verte – hij was die geluiden bijna vergeten. Ze woonden in een benedenhuis, op de onderste twee verdiepingen. Hun huis was niet zo groot, maar de achtertuin was diep. Achter in de tuin tekenden de contouren van de grote eikenboom zich

af tegen de avondlucht. In die boom had hij samen met zijn vader een boomhut gebouwd. Brandde daar nou een lichtje? Hij knipperde met zijn ogen. Nee, nu was het weer donker. Had hij zich vergist?

‘Kom, jongen, het is al laat. Je moet gaan slapen.’ Zijn vader stond achter hem.

David draaide zich teleurgesteld naar hem om. ‘Ik wilde eigenlijk nog even bij Nina langs.’

‘Het is al half twaalf. Sorry, Daaf, je zult tot morgenochtend moeten wachten.’ Zijn vader trok zijn neus op. ‘Het ruikt hier raar, vind je ook niet?’

‘Ja, echt hè! Naar zure haring en zweetvoeten.’ David grinnikte. ‘Vind je het ook zo fijn om weer terug te zijn?’

Zijn vader keek de slaapkamer rond. De frons tussen zijn wenkbrauwen was nog dieper dan anders. Zijn ogen bleven haken bij het grote, lege bed. ‘Jawel.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Echt wel. Ik moet gewoon weer even wennen.’